

nesli pogrebci ljubko Franciko skozi njeno rojstno vasico pod belim Snežnikom, tja na vrt božji.

Tvoji očki, Francika, zdaj že gledajo nebeško Detece, in tvoja usteca izgovarjajo njegovo sveto ime, in med nebeškimi krilatci rajaš ti, mali angelček.

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Čebele in enodnevnice.

Nekaj čebel je stalo na straži pri panjevem žrelu, postavljenem nad mlinskim potokom, in opazovalo enodnevnice, ki so se ravno kupoma rojevale iz ličink in lezle na breg. Veselo so potem švigale v zraku.

Ves božji dan so veselo brnele. Venomer so se podile, poigravale se v solncu in krožile za zabavo; na jed in pijačo niti mislile niso — dokler niso mahoma pri solnčnem zapadu onemogle popadale na tla in poginile.

»Uboge stvarce!« jih je pomilovala ena izmed čebel-stražnic v somraku, ki je bilo že vse polno mrtvih po tleh, prav kakor nastlano.

»Revice — samo en dan je trajalo njih življenje!«

»Revice, revice!« je nato pripomnila druga čebela. »Toda ne toliko radi tega, ker je njih življenje tako kratko, ampak veliko bolj zato, ker je bilo nekoristno, zapravljeno v sami zabavi in puhlem veselju.«

